

Sabırə Nuray Hacaloğlu

TÜRKLÜK KARVANI

Quba rayon Nərkəzi Kitabxanası
müəllifindən...

20.08.2010

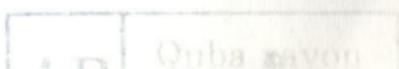
84(5Təz)
H-14

Sabirə Nuray Hacaloglu

12888/j.t.

TÜRKLUK KARVANI

Bakı - 2009

REDAKTOR: Saleh Salahzadə

KORREKTOR: Elnarə Bayramova
RƏSSAM: Arif Mərdan
DİZAYNER: Elşən Tarverdiyev

S13. Sabirə Nuray Hacaloğlu «Türklük karvanı»
 Bakı, «Vətən» nəşriyyatı, 2009, 52 səh.

Kitabın işıq üzü görməsində sevimli babam Abbas Abdullaya, əmim Şakir Acalova və “Sportsman” jurnalının baş redaktoru Rəşad Qəmərşahogluна çox-çox təşəkkürlər edirəm. Bu kitabda öz arzu və hissərimi dəyərli oxucularıma təqdim edirəm.

S 030
011-2009 qrifli nəşr

©Sabirə Nuray

GƏLƏCƏK TÜRKLƏRİNDİR

On üç – on dörd yaşlı bir gənc qızın mənzumələrini oxudum. Öz adı Sabirə Nuray Hacaloğlu. Sabirə - Sabirdən gəlir. Ən böyük türkçüdən. Nur+Ay – Nur da, Ay da türkün şinonimləridir. Hacaloğlu – Abbas Abdullanın soyadıdır. Bu qız elə onun nəvəsidir. Bu yazınlarda nə gördümsə, gördüm qandan gəlir. Üstəlik kitabın adı Türklük karvanı – elə biz o karvandan ayrılmış ellər, obalarıq. Belə dərbədər, didərgin. Bir orta məktəb şagirdi bu dərdimizi yada salır. O dəndlər ki, böyükleri düşündürür. Indidən onda türkə, türklüyü məhəbbət var. Türk tarixindən xəbərdardır. Gələcəyin türkşunaslarından biri yetişir. Bu Ay – ulduzlu səma altda. Ay – ulduzlu bayraq altda. Qaldı mənzumələr, hərəsi birər - birər arzu və ümidiir. Səpələnib kitaba. Bütöv olmaq həsrətilə.

Məktəb, mühit, zaman onu kamil bir vətəndaş kimi böyür. Çağdaş şeirimizə təzə pöhrələr gətirir. Bu kitaba – Fikrət baba xeyir – dua verir və uğur arzulayır.

Fikrət Sadıq
 2009

TÜRKƏ, TÜRK DÜNYASINA SEVGİLƏRLƏ

Sabirə Nuray Hacaloğlu kiçik oğlum Axyanın böyük qızıdır. Dahi Mirzə Ələkbər Sabirin adını adında yox, ürəyində yaşadan nəvəmin ruhunda da Sabir ruhu var və bu, məni sevindirir. Sabirə Nurayın nənəsinin, yəni mənim xanımının adı da Sabirədir. Sabirənin rəhmətlik böyük qardaşının adı da Sabir idi. Düşünün, yetmiş – səksən il bundan əvvəl Naxçıvanda yaşayan, yəni naxçıvanlı Əhməd kişi Mirzə Ələkbər Sabiri necə sevməli idi ki, böyük oğlunun adını Sabir, böyük qızının adını Sabirə qoymalı idi.
Nə isə, bu, başqa bir mövzudur.

Sabirə Nurayın bu ilk kitabı oxuyarkən ilk diqqətimi çəkən türklük, türklər və türk dünyasına sevgilər oldu. Bu da təsadüfi deyil. Büyük Ələkbər Sabir deyirdi:

Babam sünni, anam şıə, dürək mən,
Nə farsam mən, nə hindəm mən, türək mən.

Türək mən, yəni Türkəm, Türk mənəm.

Sabirə Nuray da yazılarında türklüyü ilə, türklükə iftixar etdiyini deyir, bir şeirində “Türküz deyə hayqırın” deyir. “Dövran tərsmi dönübdür” adlı bir şeirinin önündə yazar:

“Bir vaxt türk olduqları halda özlərinə osmanlı deyənlər indi qardaş türklərə azəri, qazax, özbək, qırğız və s. adlarla müraciət edirlər.”

Gerçəkdən də Türkiyə biricik dövlətdir ki, bizə azəri deyir. Oysa azərilər Savalanın Zaqros ətəklərində yaşayan fars dilli, az sayılı toplumdur. Təbrizdə və Ərdəbildə onlara əcəm deyirlər. Bu fikri türkiyəli alim Fəxrəddin Kırzioğlu yazıb.

Gənc şairənin, əslində o gənc deyil, hələ uşaqdır, “Yardım edin göz yaşlarına”, “Şəhidlər”, “Mehmetciklər türkü” və bir çox yazıları maraqla oxunur. Atatürkə həsr etdiyi, ayrı – ayrı əsərlərindəki misralar isə ürkəkləri fəth edir, unudulmazdır. Sinif arkadaşlarına xitabən yazdığı misralarla sözümü yekunlaşdırıram:

Bozqurt ismine layiksak eger,
O ismi bizlere şəhitlər vermiş.

Sabirə Nuray nəvəm, sənə sənət dünyasında, şeir – sənət aləmində uğurlar diləyirəm. Türkçülüyünlə iftixar edibsən, edirsən, bundan sonra da çəkəcəyin bütün əzab-əziyyətlərə rəgmən iftixar et. Türkçülüyünlə iftixar et; Türkə, türk dünyasına sevgilərlə yaşı.

YÜRÜDÜĞÜM YOLLARDA

Bir yol var karşısında.
1996-dan başladım yürümeğe.
3 yıl Türkiyem kollarında büyöttü beni.
2000-de kardeş olmayı öğretti.
2001-de ilk harflerime dokundum. Mürekkepten
kelimeler yaptum.
2002-Oyuncaklara veda etmeye daha alışmadım.
2003-Hayatta zorluk nedir öğrenmedim.
2004-Hayat çok güzel, hayatı olmaksızın daha gü-
zel.
2005-Zaman-zaman bazı problemler olsa da mut-
luyum.
2006-Hayat daha sorunsuz olsaydı nasıl olurdu?
2007-Zaman ne kadar da hızlı...
2008-Keşke yeniden küçük olsam...
2009-Artık umutla umutsuzluğu ayırmayı,
umutsuzluğa umut katmayı, düşerken kalkmayı,
ağlarken gülmemeyi, üzgünden kendime teselli ver-
meyi öğrendim.

Aslında hayatı gördüğünden çok daha
farklı.

ANNEMİN SEVİNÇ GÖZYAŞLARI

Anne...Masum bir gülükük doğurdu kalbimde bu kelime. Belki de bir dünya kadar kalbe sahiptir. Belki de gökyüzünün bütün saflığını kalbine gömmüştür anne... Gözlerine güneşin parlaklığı damlamış, ruhu çiçeklerle donatılmış.

Eğer bir gün denizler haykırısa, bulutlar konar kalbine, denizin, dalgaları beyazlatınsınlar diye. İşte benim annemin saçlarına gökten bulutlar indi simdi. Ve her yağmur yağdığında o saçları çınarın yaprakları korur. Her rüzgar estiğinde güneş konar kalbine annemin kalbindeki sevgiyi rüzgarlar savurmasın diye. Gözlerine hep çiçekler renk verir. Ama bazen o renkli gözlerden yağmurlar yağar.

Benim annemin gözünden ilk sevinç yağmuru damladı. Ona sebep olan ben miydim? Yoksa kalbimin bana gönderdiği onu kağıda yazdığım vatan kelimesinden oluşan duygularım mı? İlk defa birisinin sevinç gözyaşlarına şahit oldum. Her akan damla benim için önume yol çizen kağıtlardı.

Ondan sonra elime her kalem alışımada o damlalar kalbime damlar. Ve hep kalbim ruhumla birleşir. Sarmaşık çiçeği gibi kalemimi sarar duygularım. Ve her zaman yine o damlalar gelir kalbime. Ruhum asla kurumasın diye.

ASLINDA YOKMUŞUM

Önümde bir harita... Türk dünyası diye bir romanı içine saklayan gurur dolu tarihin sayfalarından ibaret bir harita. Fakat iki sayfa var ki bu romanın içinde, simsiyah, kanlı.

Birisi yavrusu Kıbrısı kaybeden Türkitem. Bu sayfa sadece bir ayrılık destanı değil. Düşmanların ayak bastığı, basa bildikleri bir Türk yurdu. Ama öyle bir yurt ki, vatan sevgisi dolu, azim dolu, inanç dolu, Türklik dolu.

Sonra diğer sayfaya geçtim. Bu sayfada da göz bebeğini, Karabağını kaybeden Azerbaycan destanı vardı. Göz bebeğini kaybeden ama, kalbinde Karabağını hep yaşıtan bir vatan hikayesi.

Kitabı kapattım. Düşündüm aslında yaşamadığımı. Var olan tek şeyin vatan olduğunu anladım.

Doğduğumda kolum kırık doğmuşum. Çünkü vatanımı bölmüşlerdi. Benden, Türklik dünyamdan koparmışlardı.

Ağladım... Her kes nefes alıyorum sandı. Ama şehidime üzüldüm. Hıckırıklarım her kese Karabağ, Kıbrıs diye haykırmak için çırpmıyordu. Aşıkmişim vatanımı. Vatan sevgisi büyümüş meğerse.

Sonra konuşmuşum. Aslında her kes öyle sanmış. Konuşmamışım. Çünkü kalbimi vatanıma atılan kurşunlar deldi.

Daha sonra yürüdüğümü sanmışlar. Fakat hiç bir zaman yürümedim. Çünkü ayaklarım Hocalıdaki karlarda donmuş.

Kısacası aslında yokmuşum.

Vatan... İsmini her duyuşunda gözlerinin önünden şanlı tarihin geçer. Bayrağını her görüşünde bu gün milletinin egemenliği için canını veren şehitlerini anarsın.

Avucuna her toprak alanında şehit kanı ko-kan vatanın için her zaman canını verebileceğini anlarsın. Üzerinde yürüdüğümüz küçükük kum ta-nelerinin her birisinde asırların tarihi saklıdır. İşte bu vatandır. Vatan aşkı rüzgarla fırtına kesmeye yeter. O aşk hududlardan aşarsa işte o zaman vatan vatandır.

Vatan senin gözünde, ruhunda, kalbinde. O sana verilen bir emanet. Hem de öyle bir emanet ki, eğer bir yeri kanarsa, senin kalbin kanar. Eğer gözüne bir şey olursa kör olursun. Eğer toprağına tek bir düşman ayağı değerse, ezilirsin. Ve vatanından bir parça giderse mahv olursun.

Sen ey Türk oğlu türk yiğit! ATATÜRK devamcısı! Şu bayrak asla yere inmeyecek!

Vatanına neyin pahasına olursa olsun sahip çıkacaksın, yaşatacaksın! Ay yıldızın hep yaşayacak. Destanlar kadar uzun!

Çünkü: BAYRAKLARI BAYRAK YAPAN ÜSTÜNDEKİ KANDIR, TOPRAK EĞER UĞRUNDA ÖLEN VARSA VATANDIR!!!

M. K. ATATÜRK

Bakı - 2009

**MİLLETİN İÇİNDE YAŞATTIĞI
MUSTAFA KEMAL PAŞA**

İki Mustafa Kemal vardır: Biri ben fani Mustafa Kemal, diğeri milletin içinde yaşadığı Mustafa Kemaller ülküsüdür. Ben onu temsil ediyorum.

M. Kemal Atatürk

10 kasım 2009 zaman durdu Türkîyemde. Sokaklar haykırıyor. İnsanlar gözlerinden akıttıkları damlalarla kalplerine sonsuza kadar silinmeyecek Mustafa Kemal yazıyorlar.

Sadece yarıya inmiş, ama her şeye rağmen başını eğmeyen, dalgalandan şanlı Türk bayrağı cevaplıyor içimdeki soruları. Fani vücutu toprak olan, ama milletin içinde hep yaşayan Mustafa Kemal Atatürk destanının hep yaşatılacağı bu gün bir daha yankılanacak dünyada. Düşmanlarımız kıskanacak, Türk

dünyası Atatürkü kaybetti diyemeyecekdir. Çünkü Atamız hep Türkiye Cumhuriyetinde ve bütün Türk dünyasında yaşayacak. Her bir Türk çocuğu ondan ibret alacak, gururla yaşayacak ve hep onun izinden yürüyecek. Damarlarında akan kanın asıl Türk kanı olduğunu hiç bir zaman unutmayacak.” “Ne mutlu Türküm diyene” şarısı açık alınlardır yazılanlar hep gurur duyacaklar. Büyük Atatürkün ”Türk çocuklarındaki kabiliyyet her milletden üstünür” şiarını dünyanın dört bir tarafında ispatlıyacağız. Vatan evlatlarının kahramanlıkları bütün dünyayı hayrete düşürecek. “Bu memleketin evlatlarının fedakarlıklarını ve kahramanlıklarını için ölçü yoktur”. M. K. Atatürk. Atamız kendi yaşamı ve düşünceleri ile Türk milletinin karakterini bütün dünyaya göstermiştir.” Türk milletinin karakteri yüksektir. Türk milleti çalışkanıdır. Türk milleti zekidir. Çünkü Türk milleti milli birlik ve beraberlik ile güclükleri yenmesini bilmıştır”. M. K. Atatürk.

Türk milleti asla seni unutmayacak atam!

Türk gencliyi senin emanetin olan Türkiye Cumhuriyetine neyin pahasına olursa ol-

sun sahip çıkacaktır.” Bir Türk dünyaya bedel-dir” demişsin. Öyle olacağından emin ol! Atam sen hep milletin içindeki Mustafa Kemal olarak kalacaksın. Ne mutlu bize ki, bizim Mustafa Kemal Atatürkümüz var.

BÖYÜK TURANA GEDƏN TÜRKLÜK KARVANI

Bu şeiri Türklik bizim qanımız,
canımız deyən dədəm Abbas
Abdullaya xitab edirəm. Və
Türklik karvanını əsla tərk
etmərəm deyirəm.

Ne mutlu Türküm diyene!

m. K. Atatürk.

Karvan bu əsla dönməz yolundan,
Türklik durağımız der, əsla dönməz inamdan.

Qanı Türkün qanıdır,
Boyu oğuz boyudur,
Qolu Bozqurd qoludur,
Yolu Türklik yoludur.

Türkdür Türkün oğludur,
Kəpənəkçi, yurdudur,
Tanrıının Türk quludur,
Karvanın yolcusudur.

Gecə-gündüz durmayan, yorulmayan karvanla,
Ömrü boyu durmayan, axan türklük qaniyla,
Daima Türkəm deyən, çırpinan ürəyiylə,
Yetişəcəm dediyi o tükənməz səbriylə,
Bilirəm yetişəcək...

Bilirəm yetişəcək karvanın durağına,
Bilirəm yetişəcək o sonsuz hilalına,
Bilirəm yetişəcək Bozqurdun yuvasına,
Bilirəm yetişəcək böyük Turanımıza.*

**TURAN*-Bütün Türk dövlətləri birləşib Turanı
quracaqdır Türküstan yaradacaqdır.**

Bakı - 2009

BİLMƏM NƏDƏN

Bahar gəldi, çiçək açdı çəmənlərdə,
Bülbül ötdü ağ laləli dərələrdə,
Ağ nərgizim soldu həmən bükülərək ,
Indi bahar niyə soldu bilməm nədən?

Bu yurdumun dağlarında
Baharın ilk çağlarında
Igidlərim at çapmayırlar,
Bilməm nədən ox atmayırlar?

İzləyirəm bu yayladan
Dərdlə dolan Arazımı.
Gözləyirəm o tayları,
Duymayıram muğamları.
Duymam niyə muğamları,
Sazlı sözlü aşıqları
Niyə duymam bilməm nədən?

Bu dünyanın min hali var,
Gah güldürər, gah ağladar.
Güldürmədi bir kərə də,
Niyə gülməm, bilməm nədən?

Gələr payız dolar üzək ,
Əsər yellər qopar külək,

Amma düşməz bir də xəzəl,
Görməm xəzəl
Bilməm nədən?

Birləşərmi cənub, şimal?
Düşünərmi bunu bir xalq?
Çəkərlərmi həsrətlə ah?
Düşünərmi nə zamansa
Birləşəcək Azərbaycan?!
Düşünməyir bilməm nədən?...

Bakı – 2009

BURASI ATATÜRK CUMHURIYYETİ Mİ

Akşam...Saatler dokuz buçuğu gösteriyor. Günün yorgunluğunu atmak, içimdeki sıkıntıyı gidermek için televizyonu açtım. Açıar açmaz "MARDİN KAN AĞLIYOR" sloganı. Bir gecede kırk dört kişiyi katleden vicdansızların yetim bıraktıkları onca çocuğun acı veren dramı. Nasıl yapabildiler bunu? Diğer kanallara baktım. Bir slogan daha: BABA VE İKİ OĞLU ARANIYOR! Suçları: Altı kişinin cinayet zanlıları.

Aman Allahim! Nasıl kalpsizleşti insanoğlu?

Ve bir program daha. "ADALETSİZ ADALET KURUMLARI KAPATILSIN"; "ADALETLİ ADLI TIP İSTİYORUZ" gibi binlerce slogan. Türban sorunu, ekonomik kriz, iktidar-muhalefet tartışmaları ve b. sorunlar.

Dayanamadım. Bunalıp kapattım televizyonu. Düşündüm. Atamın bize bıraktığı Türkiye Cumhuriyyeti mi burası?

Binlerce şehit kanının aktığı bu toprak, bunun için mi KURTULUŞ SAVAŞI verdi?

Analar bu yüzden mi kinalı kuzularını şəhit etti? Düşündünüz mü hiç hepsi niye? VATAN

SAĞ OLSUN diye. Hepsi sizin için, bu toprak için, türk oğlu türk için. Şimdi bu yurdun Atatürkü, Kazım Karabekir Paşası bizleriz. Onun için alalım turklüğümüzü, geçelim Samsundan bir daha.

Cünkü; *Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacakdır!*

Mustafa Kemal Atatürk

Bakı - 2009

DÜNYA HAYATI BÖYLE

Her şeyin bittiğini sandığın an korursa kalbini mutluluk, bırakır gözlerini inci gibi süzülen gözyaşlarını. Eğer yapamadım dersen, yardım eder mutluluk dolu kalbin yenilmemek için. Eğer umutsuzum dersen, umut verir sana geride bıraktığın anıların. Kelebek gibi konar kalbine. Eğer bir gün de gitti dersen ne mutluluk, ne kalbin, ne de geride bıraktığın anılar sana yardım etmez, edemez. Artık yok, gitti. Yolundan çeviremezsin. Kırqın olursun hayatı, darılırsın ona. Haksızlık diye haykırsan bile, sadece sen üzülürsün.

Çek ellerini üzerinden dersen, tamamen çeker elini üzerinden hayat. Yine ağlarsın, yanarsın ama, sakın gücenme, dünya hayatı böyle!

Bakı – 2009

DALĞA

Niyə belə üzgünsən?
Çırpinırsan sən də.
Dənizdə boğulursan.
Ürəyin yarılmırı?
De daşlar parçalamırı qəlbini?
Niyə susmusan dalğa?!
Susğun bir günəş var üzərimizdə.
Dillənmir, dillənə bimir.
Qaranlıqlarda boğulur o da
Sənin kimi, mənim kimi.
Göydən gözyaşı süzülür damla-damla,
Boğulursan niyə dalğa?
Sahillərmi boğur səni?
Görmürsənmi məni dalğa?
Əl ver! Qorxma! Tutum səni,
Görmürsənmi məni dalğa?
Ayırdın məni özündən,
Bəlkə də xilas etdin.
İttin məni niyə dalğa?
Ürəyimdə oldun dərya.
Dəniz özlər səni hər an,
Dön dənizə boğulmazsan,
Çırpinsan da yarılmazsan
Ləpərlər heç vaxt dalğa.
Dalğa-dalğa çatdın sona.

BU YAZIMI BÜTÜN TÜRK DÜNYASI ÇOCUKLARINA ARMAĞAN EDİYORUM

Dünyamızın İkinci Güneşi

Hayatta yaşadığımız her gün geleceğin
geçmişini gösteren aynasıdır. Geçmiş ise geleceğe
zincirlerle bağlanan, bazen kısa, bazen ise upuzun
suren bir hayat yoludur.

İnsanlar ağaçların yeşerip meyvelerle
süslenmesi için güneşe umutlanırlar. Ve güneş
çıkar rengarenk meyvelerle süsler dünyamızı.
Ama hayat yolumuzu güneş değil, güneşten ışık
alan çocukların süsler. Çünkü onlar, gökyüzü kadar
temiz, yıldızlar kadar masum olurlar. Güneş evreni
kendi sıcaklığıyla, çocuklar ise kendi mutlulukları
ve saflıklarıyla ısıtırlar. Dünyamızın ikinci güneşini
olan çocuklara sadece bir gün – 23 NİSANla
dünyaları veren Atamızdan armağan bu gün her
çocuğa birer dilek yıldızı olarak verilmiştir. Ama
her çocuk aynı dileği diler genelde. O dilek-Sulh
ve egemenlikdir. Çünkü, eğer sulh olmazsa her
yıldız tek kurşunla delilir. Her gün dünya ile
tanışan binlerce çocuk dünyamızı koruma kalkanı
gibi sarar kendi sıcaklıklarını ile. Ve bu küçük me-
lekler gözyaşlarını kendi sıcak gülümsemeleri
ile eritirler. Her zaman olduğu gibi yine zaman

geçer 23 NİSANı neşeye kutlayan küçük çocuklar büyürler. Şimdiye geçmişten geleceye küçük pencerelerden yeni umutlarla bakarlar. Atam! Sana bize verdığın bu armağan için teşekkür ederiz! Ve yemin ediyoruz ki, izin hiç kaybolmayacak!

ATAM İZİNDEYİZ!!!

Bakı - 2009

EĞER

Bu şılırı şehitlerimize saygı duymayan birkaç sınıf arkadaşına yazdım.

Gökte bir bayrak varsa eğer,
Şehitler bayrağı göklere çizmiş.
Yerde özgürlük hakimse eğer,
Şehitler bizlere özgürlük vermiş.

Onca zaferlere sahipsek eğer,
Gururla tarihler yazdışsak eğer,
Bozkurt ismine layıksak eğer,
O ismi bizlere şehitler vermiş.

Bakı - 2009

MEHMETCİKLER TÜRKÜSÜ

Cebhelerin türküsü bu,
Mehmetciğin ülküsü bu,
Vatanımın nağmesi bu,
Mehmetcikler türküsü bu.

Kinalı kuzular yatdığı toprak,
Al kanla boyanmış bu şanlı bayrak,
Vatana simgedir, analara hakk,
Mehmetcikler türküsü bu.

Gökte bulut, yerde tepem,
Akan ırmak, coşkun derem,
Şehit yurdu kanlı Yemen,
Mehmecikler türküsü bu.

İstanbulum fetih marşım,
Anadolum tarih yaşamı,
Bayburttadır mezar taşım,
Çanakkalem vazgeçilmez,
Mehmetcikler türküsü bu.

Bakı - 2009

QORXMAĞIMDAN QORXURAM

Qəlbimdə bir hiss yaşayır
Ancaq adını bilmirəm.
Çəkinir qəlbim məndən,
Soyudur ruhumu.

İllərdir dinməyən səssizlik yaşayır içimdə.
İçimdəki səssizlikdən qorxuram.
Gecənin uzanmasından,
Səhərin qısalmasından qorxuram.
Saxta sevinclərdən,
aciz göz yaşlarından qorxuram.
Tam əmin ikən,
şübhələrdən qorxuram.
Qorxmağimdən çox qorxuram.

Bakı - 2009

ŞEHİDİME

Üzülme anam, bacım!

Size kinalı kuzunuzu getirdik. Ama bu defa
elinde değil kınası. Bayrağında, vatanında, zafer
kokan silahında.

Niye durdunuz? Koşun çağırın karanfilleri.
Onlar da öpsün şehidimin tabutundan son kere. Al
sancığımı bir daha şehidlikle süslesinler.

Şehidime öyle bir mezar kazın ki, cennetin
kapısına açık, peygamberimin kokusuna yakın
olsun. Tabutunu öyle bir bayrakla sarın ki,
gururun, vatan sevgisinin, Türkluğun renginde
olsun. Üzerine öyle bir hilal çizin ki, Aydan
daha uzun yaşasın. Üzerindeki yıldız, gökteki
yıldızlardan daha parlak olsun. Mezarını öyle
çiçeklerle süsleyin ki, asla kurumasın. Ona yazılan
şıirler destan olsun. Her zaman dillerde yaşasın.
Her şehit dediğimizde düşmanı utandıracak tarih
sergileyelim. Ve onun bize emanet ettiği bu vatanı
gelecek nesillere tek bir kılina zarar vermeden
teslim edelim. Toprağımız hep zafer koksun.
Düşmanlarımız hep yenilmekten korksunlar.
Bayrağımız hep masmavi göklerde dalgalansın.

Ve TÜRKLUK hep yaşasın!

DÖVRAN TƏRSMİ DÖNÜBDÜR

Bir vaxt Türk olduqları halda
özlərinə Osmanlıyz deyənlər
İndi qardaş Türklərə Azəri, Qazax,
Özbək, Qırğız və s. adlarla
müraciət edirlər.

Qardaş bu necə dövran ?
Baş açmaq çox çətindir.
Sabir çox düz deyibmiş,
Dövran tərsə dönübmüş.
Bir vaxt türk oğlu türklər
Osmanlıyz deyiblər,
İndi əsl türklərə,
Azərilər deyirlər.
Sormaq gərək onlara
Dədən Qorqud deyilmi?
Yolun türklük deyilmi?
Gəl indi bax bu işə...
İndi bir Azəri türkə
Sübut etmək olmur ki, axı sən türksən,
oğuz türküsən .
Ancaq söyləyir mənə,
Mən bir Azəriyəm,
Oğuzlardan gəlirəm.

Oyanın uyqulardan,
O sonsuz xəyallardan,
Ermənilər sizləri Türklər deyə qırdılar,
İndi dünya tanır
Azərbaycanlı deyə.
Tarixlərə sığının,
Yalanları sindirin,
Uyqulardan oyanın,
Türküz deyə hayqırın.

KALP ÇİÇEĞİ

Af insan dilinin en tatlı
sözcüğüdür

Kelimeler insanı uzaklara, kalplerin ulaşılmasız mekanlarına götürür. En esası ulaşılması zor ulaşılırsa bile çıkıştı zor, unutulmasız mekanların kilitleri söküp atar acıları ruhlarından. Kırılan kalpleri tamir eder, onarırlar çiçek gibi. Ruhumuzu dinlendirir kendi söyleşisiyle af. Bu ne kadar güzel bir kelime. Kalbimizde yağmurlar, karanlıklar ilkbahara, güneşe dönüşür saniyelerin koşturduğu anda. Gökyüzünü süsleyen bembeyaz bulutlar kadar hafifleriz. Acılarımız diner af denen sonsuzlukların kapısını açan bu kelime sayesinde. Kurumuş yapraklar dalları ile birleşir, umutlanır baharın gelmesi ile. Yeşerir gönüller çiçekler kadar. Yüzümüz güler güneşin öpmüşüz gibi. Ay konar kalbimize güneşin aramak için. Yıldızlar koşar arkalarından güneşin saçlarını süslemek için. Çiçekler süsler kalbimizi. Karanlıklar ışıkların arkasına saklanır. Gözlerimize damlar güneşten damla-damla akan mutluluk. Umutlar kokar etrafımız. Çünkü af edildin ve ya af ettin.

Bu dünyadaki en önemli ve en gü-

zel çiçeğimiz kalbimiz. Ve en esası ruhumuz, vüdanımız... Eğer bir kalbi firtına gibi soldurdunuz, gece gibi kararttınızsa bir af onu mutluyla onarır.

Bakı - 2009

SEVGİ NEDİR

“SEVGİ NEDİR”diye sorsalar cevabı ne olurdu anne?

SEVGİ YIKILMAZ BİR DUVARMIDIR ACABA? Bazı insanlarda sevginin olmadığını söyleye bilirmisin? Söleyemezsin. Çünkü, kalplerinde hiç sevgi olmadığını düşündüğünüz insanların kalbinde bir köşede mutlaka sevgi bulunur. Bazı insanların kalpleri bu sevgiye karşı kilitlidir. Anahtarı ise denize atılmış, bulunamıyor gibidir.

Sen bir insanı seve bilirsın ama, onu kalbinden ata bilirmisin? Yapamazsun.

SEVGİ kalbe ne çiviyle, taşla, boyayla, kaleme yazılamaz.

SEVGİ kalbe saflikla yazılır.

SEVGİ insanın gerçek özgürlüyüdür.

Çelikden bir duvarı aşamazsun....

İŞTE SEVGİ de bunun gibi. SEVGİYİ DE AŞAMAZSIN.....

Bakı - 2009

AĞLIYOR HUDAFERİN

Bir köprü var hep üzerinden geçdiğim sandığım, ama uzakdan bile olsa görmediğim, göremediğim. Varlığını hep onunla yaşıdtığım, umudumu hep onunla kuşatdığını köprü.

Bütün Azerbaycan, şanlı Türk tarihini başına basmış ve bu günümüze kadar korumuş Hudaferin. Şimdiye hain, ezeli ve ebedi düşmanlarımız ermenilerin ayakları altında inliyor Hudaferin.

Haykırıyor Hudaferin. Ağlıyor Hudaferin. Kuzey – güney değilde, bütün Azerbaycanı arıyor. Arazim da bu umutla akiyor.

Bakı - 2009

XARI BÜLBÜL*

(Xarı Bülbülümüzü , Qarabağımızı
geri almaq ümidi ilə.)

Xarı bülbül!
Hani bülbül?
Gözü yolda qəmli bülbül,
Sənsiz içim yanır bülbül,
Vətən ağlar sənə bülbül.

Sənsiz bahar inan heçdir,
Qan ağlaram Xarı bülbül.
Gözüm qırpdım zaman keçdi,
On yeddi il Xarı bülbül.

Dərələrdə açdı lalə,
Çöl geymədi Xarı bülbül.
El bəzəndi çiçəklərlə,
Ürək istər Xarı bülbül.

Xarı bülbül bircə sən gül,
Ürəyimi dələn tək gül,

Yenə gəldi bəharlı gün,
Amma yoxdur Xarı bülbül.

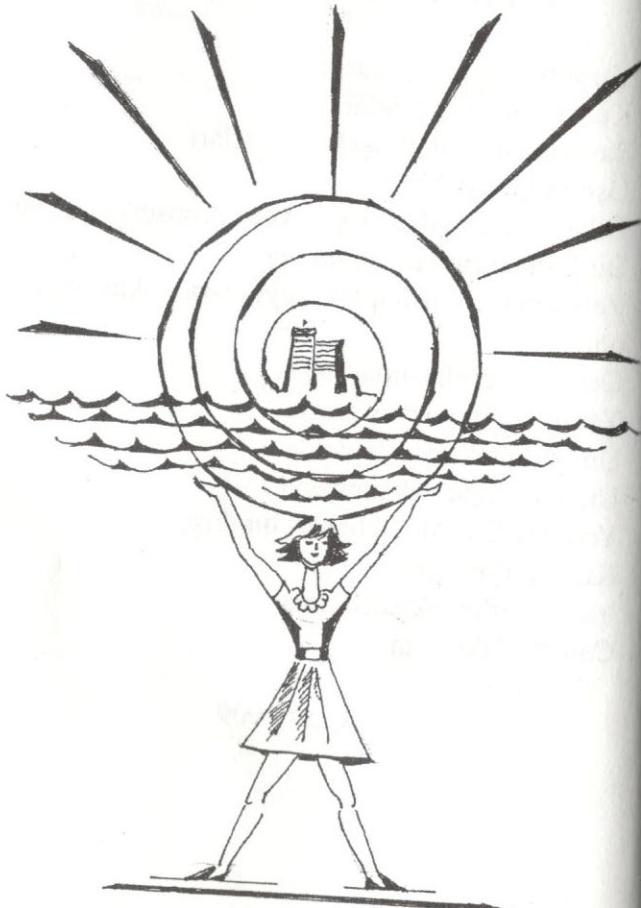
Xarı bülbül* – Yalnız Qarabağda bitən gül növüdür

Bakı - 2009

VARDIM EDİN GÖZYAŞLARIMA

Yardım edin gözyaşlarına
Kurutmasın yağmurları,
Havurmasın gönlümdeki rüzgarları
Uşuyorken kalbim,
Dilənməsin sonbahar gecesinde kimsesiz güneşi.
Bir korku doluyorsa ruhuma,
Valvarmasın çırılıçılak duygulara sokak lambası
olup
Geeeyi aydınlatınlar diye.
Yardım edin gözyaşlarına
Umut dolu kimsesiz yolda
Umutsuzluğu yakalamasın,
Yetişeceği yolda ilk baharı bırakıp,
Kişa sarılmamasın diye.
Yardım edin gözyaşlarına.
Çanımı yakmasın diye.

Bakı - 2009

QARA İŞİĞİN NAĞİLİ

(mənzum hekayə)

Bakı..Qaranlıq...

Amma bu qaranlıq Bakının deyil,
Qara işıqlarındır.

Qara işıq.

Çunkü..

O gecə, dəniz küsmüşdü günəşdən,
Gecələr xatırlamırdı ayı,
Göyüzü unutmuşdu ulduzları.

İndi yalnız naciz vücudumu hiss edirəm.
Bakının məsum küləyi qəlbimi soyudur.
Dənizin sahilə çırpıldığı ləpələr

Kirpiklərimdən, gözlərimə axır.
Və buza dönüb kor edir gözlərimi.
Bəlkə bu korluq mənim deyil?

Bakının, yoxsa günəşindir?

Yox, yox.

Nə Bakının, nə də günəşin.

Qara işıqların sönən gözləri idi.

Gülümsədim.

Amma bu gülümsəyiş sevinc deyildi,
Kədərdi, qəmdi.

Ağladım.

İndi gözyaşlarım kədər deyildi,

Bəlkə sevincdi?

Gəzirdim.

Amma vücudum məni, mən vücudumu
unutmuşdum.

Qara işıqların arxasında gizlətdiyi günəşti,
Xəzər qədər ümidi gözləyirdim.

Bakımı bu qaranlıqlardan qurtarmaq istəyirdim.
Çarələrsə məni tərk etmişdi.

Sadəcə bu mavi dəniz

Yox, yox...

Artıq, qapqara dəniz, bu coşğun dalğa, bir də uca
bir qala dinləyərdi məni,
oxşayardı başımı.

İndi əsrlərin dərdinə şahid olan
Qız qalası və neft qoxan İçərişəhər,
mənim dərdimə də şahid oldular.
Sahildə durdum...

Bu dəfə mənimlə bərabər,
Dəniz, külək, dalğa da durdu.
Yoxsa...

Düzdür,

Qaranlıqlar tərk edir Bakımı,
Qızıl günəş görünür buludların arxasından.
Sanki mavi vərəqə rəssam çəkib günəşti.
Buludlara Xəzərin inciləri işlənib elə bil.
İndi yenə külək əsir qəlbimdə.

Amma qəlbim soyumur,
parlayır.

Ləpələr buzla kor etmir gözlərimi,
mutluluqla kor edir.

Cünki artıq Bakımın üstündə qaranlıq yox,
Piril-piril parlayan günəş vardi.
Mən vardım, sən vardin.

Biz vardıq Bakımın qollarında.

Bir də mavi Xəzərim.

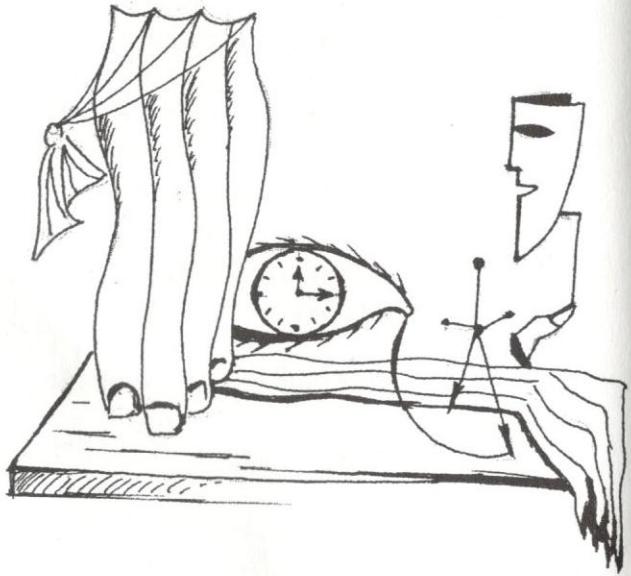
Həp bir birimizə bağlıydıq,
Və mutluluq dolu yaşardıq.
Bakım, günəş və mən...

Bakı - 2009

İNSANLIĞIN GÖMÜLDÜĞÜ MEZAR

Bir mezar var kalbimde,
Umutların yok olduğu,
Neşelerin karardığı,
Ruhların da terk ettiği bu mezar,
Şimdiyse ateşle dumana talip bir mekan.
Öyle bir karanlık varki kalbimde,
İnsanoğlunun kurduğu simsiyah dünya.
Eskiden civil-civil çocuk seslerinin,
Şimdi ise,
Simsiyah, sessiz notalara sarıldığı,
O masum gülükükler yerine
Acı gözyaşlarıyla sulanan,
Çiçeği de kurşun kokan bu dünya,
Aslında kalbimde
İnsanlığın gömülüdüğü bir mezar.

Bakı – 2009

SANIYELERİN KOVALADIĞI SAATLER

Hepimiz aslında kısa süren, ama uzun
sandığımız hayat isimli bir tiyatroda oynuyoruz.

Bazen yarım bıraktığımız, bazen hiç
ummadığımız kadar uzun bir rolümüz olur bu sah-
nede. Ama senaryolar hemen-hemen aynıdır her
nyanı için.

İlk defa gözünü açarsın dünyaya. Seni ne-
lerin beklediyini bilmeden. Saniyesiz saatler geçer
gözlerinin önünden.

İlk adımı atarsın. Tutunacak dalın
almadıkтан sonra düşersin. Ama daha sonra gayret
edersin. Düşmemek için çabalarsın.

Sonra ilk kelimeni söylersin. Bir sözün
nelere sebep olduğunu bilmeden.

İlk defa denizde boğulmamak için müc-
adele verirsin. İşte yaşamak için de aynı mücadeleyi
vermek zorundasın.

Sahnede uzman oluncaya kadar hep uz-
manlardan ders alırsın.

Fakat tiyatronun orta bölümünde gelince
ders verirsin. Bitisi yaklaştıkta rolünün hiç bek-
lemedik son an senaryosunu hazırlarlar sana ve
son kez kapanan perdelere bakarsın sahneardin-

dan.

Kendi rolünü geleceğin uzman oyuncularına devr edersin.

Ama yinede saatsiz saniyeler her kes için aynıdır.

Bakı - 2009

MÜNDƏRİCAT

HOLOCOK TÜRKLƏRİNDİR.....	3
TÜRKÖ, TÜRK DÜNYASINA SEVGİLƏRLƏ.....	4
YURUDÜĞÜM YOLLARDA.....	7
ƏNNƏMIN SEVİNÇ GÖZYAŞLARI.....	9
ƏHLINDA YOKMUŞUM.....	10
MİLLETİN İÇİNDE YAŞATTIĞI MUSTAFA	
KEMAL PAŞA.....	13
BÖYÜK TURANA GEDƏN TÜRKLÜK KARVANI.....	17
BİLMƏM NƏDƏN.....	19
BURASI ATATÜRK CUMHURİYYETİ Mİ.....	21
DÜNYA HAYATI BÖYLE.....	23
DALĞA.....	25
BU YAZIMI BÜTÜN TÜRK DÜNYASI	
ÇOCUKLARINA ARMAĞAN EDİYORUM.....	27
HÖR.....	29
MİHMETCİKLƏR TÜRKÜSÜ.....	30
QORXMAĞIMDAN QORXURAM.....	31
ŞEHİDİME.....	33
DÖVRAN TƏRSİMİ DÖNÜBDÜR.....	34
KALP ÇİÇEĞİ.....	36
SEVGİ NEDİR.....	38
ALİYIOR HUDAFERİN.....	39
XARI BÜLBÜL.....	41
YARDIM EDİN GÖZYAŞLARIMA.....	43

QARA İŞİĞİN NAĞILI.....	45
İNSANLIĞIN GÖMÜLDÜĞÜ MEZAR.....	48
SANIYELERİN KOVALADIĞI SAATLER.....	51

Redaktor: Saleh Salahzadə

*S13. Sabirə Nuray Hacaloğlu
«Türklük karvanı»
Bakı, «Vətən» nəşriyyatı, 2009, 52 səh.*

Yığılmağa verilmişdir: 05.09.2009

Çapa imzalanmış: 25.09.2009.

Kağız formatı 84x108 1/32. Həcmi 2,0 ç.v.

Tiraj 200. Sifariş № 82

Vətən nəşriyyatının qrifî ilə
63 sayılı Bakı Mətbəəsi »ASC-də ofset üsulu ilə
çap olunmuşdur.

Ünvan: Bakı şəh., A.Məhərrəmov 4

Sabirə Nuray Hacaloğlu 1996-ci il may ayının 7-də Bakı şəhərində anadan olub. 2001-ci ildə 5 yaşındaykən Quba şəhər Azad Məmmədov adına 2 saylı orta məktəbin 1-ci sinfinə daxil olmuşdur. 1-ci-4-cü sinifləri Qubada, 5-ci-8-ci sinifləri isə Bakı Atatürk liseyində oxuyub. Hal-hazırda Quba şəhər Azad Məmmədov adına 2 saylı təbiət elmləri təmayüllü liseyinin 9-cu sinif şagirdidir. Ən böyük arzusu Türk dünyasına layiqincə xidmət etməkdir.

Sabırə Nuray Hacaloğlu

TÜRKLÜK KARVANI

Quba rayon Nərkəzi Kitabxanası
müəllifindən...

20.08.2010

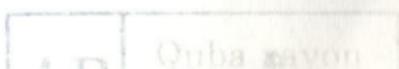
84(5Təz)
H-14

Sabirə Nuray Hacaloglu

12888/j.t.

TÜRKLUK KARVANI

Bakı - 2009

REDAKTOR: Saleh Salahzadə

KORREKTOR: Elnarə Bayramova
RƏSSAM: Arif Mərdan
DİZAYNER: Elşən Tarverdiyev

S13. Sabirə Nuray Hacaloğlu «Türklük karvanı»
 Bakı, «Vətən» nəşriyyatı, 2009, 52 səh.

Kitabın işıq üzü görməsində sevimli babam Abbas Abdullaya, əmim Şakir Acalova və “Sportsman” jurnalının baş redaktoru Rəşad Qəmərşahogluна çox-çox təşəkkürlər edirəm. Bu kitabda öz arzu və hissərimi dəyərli oxucularıma təqdim edirəm.

S 030
011-2009 qrifli nəşr

©Sabirə Nuray

GƏLƏCƏK TÜRKLƏRİNDİR

On üç – on dörd yaşlı bir gənc qızın mənzumələrini oxudum. Öz adı Sabirə Nuray Hacaloğlu. Sabirə - Sabirdən gəlir. Ən böyük türkçüdən. Nur+Ay – Nur da, Ay da türkün şinonimləridir. Hacaloğlu – Abbas Abdullanın soyadıdır. Bu qız elə onun nəvəsidir. Bu yazınlarda nə gördümsə, gördüm qandan gəlir. Üstəlik kitabın adı Türklük karvanı – elə biz o karvandan ayrılmış ellər, obalarıq. Belə dərbədər, didərgin. Bir orta məktəb şagirdi bu dərdimizi yada salır. O dəndlər ki, böyükleri düşündürür. Indidən onda türkə, türklüyü məhəbbət var. Türk tarixindən xəbərdardır. Gələcəyin türkşunaslarından biri yetişir. Bu Ay – ulduzlu səma altda. Ay – ulduzlu bayraq altda. Qaldı mənzumələr, hərəsi birər - birər arzu və ümidiir. Səpələnib kitaba. Bütöv olmaq həsrətilə.

Məktəb, mühit, zaman onu kamil bir vətəndaş kimi böyür. Çağdaş şeirimizə təzə pöhrələr gətirir. Bu kitaba – Fikrət baba xeyir – dua verir və uğur arzulayır.

Fikrət Sadıq
 2009

TÜRKƏ, TÜRK DÜNYASINA SEVGİLƏRLƏ

Sabirə Nuray Hacaloğlu kiçik oğlum Axyanın böyük qızıdır. Dahi Mirzə Ələkbər Sabirin adını adında yox, ürəyində yaşadan nəvəmin ruhunda da Sabir ruhu var və bu, məni sevindirir. Sabirə Nurayın nənəsinin, yəni mənim xanımının adı da Sabirədir. Sabirənin rəhmətlik böyük qardaşının adı da Sabir idi. Düşünün, yetmiş – səksən il bundan əvvəl Naxçıvanda yaşayan, yəni naxçıvanlı Əhməd kişi Mirzə Ələkbər Sabiri necə sevməli idi ki, böyük oğlunun adını Sabir, böyük qızının adını Sabirə qoymalı idi.
Nə isə, bu, başqa bir mövzudur.

Sabirə Nurayın bu ilk kitabı oxuyarkən ilk diqqətimi çəkən türklük, türklər və türk dünyasına sevgilər oldu. Bu da təsadüfi deyil. Büyük Ələkbər Sabir deyirdi:

Babam sünni, anam şıə, dürək mən,
Nə farsam mən, nə hindəm mən, türək mən.

Türək mən, yəni Türkəm, Türk mənəm.

Sabirə Nuray da yazılarında türklüyü ilə, türklükə iftixar etdiyini deyir, bir şeirində “Türküz deyə hayqırın” deyir. “Dövran tərsmi dönübdür” adlı bir şeirinin önündə yazar:

“Bir vaxt türk olduqları halda özlərinə osmanlı deyənlər indi qardaş türklərə azəri, qazax, özbək, qırğız və s. adlarla müraciət edirlər.”

Gerçəkdən də Türkiyə biricik dövlətdir ki, bizə azəri deyir. Oysa azərilər Səvalanın Zaqros ətəklərində yaşayan fars dilli, az sayılı toplumdur. Təbrizdə və Ərdəbildə onlara əcəm deyirlər. Bu fikri türkiyəli alim Fəxrəddin Kırzioğlu yazıb.

Gənc şairənin, əslində o gənc deyil, hələ uşaqdır, “Yardım edin göz yaşlarına”, “Şəhidlər”, “Mehmetciklər türkü” və bir çox yazıları maraqla oxunur. Atatürkə həsr etdiyi, ayrı – ayrı əsərlərindəki misralar isə ürkəkləri fəth edir, unudulmazdır. Sinif arkadaşlarına xitabən yazdığı misralarla sözümü yekunlaşdırıram:

Bozqurt ismine layiksak eger,
O ismi bizlere şəhitlər vermiş.

Sabirə Nuray nəvəm, sənə sənət dünyasında, şeir – sənət aləmində uğurlar diləyirəm. Türkçülüyünlə iftixar edibsən, edirsən, bundan sonra da çəkəcəyin bütün əzab-əziyyətlərə rəgmən iftixar et. Türkçülüyünlə iftixar et; Türkə, türk dünyasına sevgilərlə yaşı.

YÜRÜDÜĞÜM YOLLARDA

Bir yol var karşımda.

1996-dan başladım yürümeğe.

3 yıl Türkiyem kollarında büyöttü beni.

2000-de kardeş olmayı öğretti.

2001-de ilk harflerime dokundum. Mürekkepten kelimeler yaptum.

2002-Oyuncaklara veda etmeye daha alışmadım.
2003-Hayatta zorluk nedir öğrenmedim.

2004-Hayat çok güzel, hayatı olmaksızın daha güzel.

2005-Zaman-zaman bazı problemler olsa da mutluyum.

2006-Hayat daha sorunsuz olsaydı nasıl olurdu?

2007-Zaman ne kadar da hızlı...

2008-Keşke yeniden küçük olsam...

2009-Artık umutla umutsuzluğu ayırmayı, umutsuzluğa umut katmayı, düşerken kalkmayı, ağlarken gülmemeyi, üzgünden kendime teselli vermemeyi öğrendim.

Aslında hayatı göründüğünden çok daha farklı.

ANNEMİN SEVİNÇ GÖZYAŞLARI

Anne...Masum bir gülückük doğurdu kalbimde bu kelime. Belki de bir dünya kadar kalbe sahiptir. Belki de gökyüzünün bütün saflığını kalbine gömmüştür anne... Gözlerine güneşin parlaklığı damlamış, ruhu çiçeklerle donatılmış.

Eğer bir gün denizler haykırısa, bulutlar konar kalbine, denizin, dalgaları beyazlatınsınlar diye. İşte benim annemin saçlarına gökten bulutlar indi simdi. Ve her yağmur yağdığını o saçları çınarın yaprakları korur. Her rüzgar estiğinde güneş konar kalbine annemin kalbindeki sevgiyi rüzgarlar savurmasın diye. Gözlerine hep çiçekler renk verir. Ama bazen o renkli gözlerden yağmurlar yağar.

Benim annemin gözünden ilk sevinç yağmuru damladı. Ona sebep olan ben miydim? Yoksa kalbimin bana gönderdiği onu kağıda yazdığım vatan kelimesinden oluşan duygularım mı? İlk defa birisinin sevinç gözyaşlarına şahit oldum. Her akan damla benim için önume yol çizen kağıtlardı.

Ondan sonra elime her kalem alışımada o damlalar kalbime damlar. Ve hep kalbim ruhumla birleşir. Sarmaşık çiçeği gibi kalemimi sarar duygularım. Ve her zaman yine o damlalar gelir kalbime. Ruhum asla kurumasın diye.

ASLINDA YOKMUŞUM

Önümde bir harita... Türk dünyası diye bir romanı içine saklayan gurur dolu tarihin sayfalarından ibaret bir harita. Fakat iki sayfa var ki bu romanın içinde, simsiyah, kanlı.

Birisi yavrusu Kıbrısı kaybeden Türkitem. Bu sayfa sadece bir ayrılık destanı değil. Düşmanların ayak bastığı, basa bildikleri bir Türk yurdu. Ama öyle bir yurt ki, vatan sevgisi dolu, azim dolu, inanç dolu, Türklik dolu.

Sonra diğer sayfaya geçtim. Bu sayfada da göz bebeğini, Karabağını kaybeden Azerbaycan destanı vardı. Göz bebeğini kaybeden ama, kalbinde Karabağını hep yaşıtan bir vatan hikayesi.

Kitabı kapattım. Düşündüm aslında yaşamadığımı. Var olan tek şeyin vatan olduğunu anladım.

Doğduğumda kolum kırık doğmuşum. Çünkü vatanımı bölmüşlerdi. Benden, Türklik dünyamdan koparmışlardı.

Ağladım... Her kes nefes alıyorum sandı. Ama şehidime üzüldüm. Hıckırıklarım her kese Karabağ, Kıbrıs diye haykırmak için çırpmıyordu. Aşıkmişim vatanımı. Vatan sevgisi büyümüş meğerse.

Sonra konuşmuşum. Aslında her kes öyle sanmış. Konuşmamışım. Çünkü kalbimi vatanıma atılan kurşunlar deldi.

Daha sonra yürüdüğümü sanmışlar. Fakat hiç bir zaman yürümedim. Çünkü ayaklarım Hocalıdaki karlarda donmuş.

Kısacası aslında yokmuşum.

Vatan... İsmini her duyuşunda gözlerinin önünden şanlı tarihin geçer. Bayrağını her görüşünde bu gün milletinin egemenliği için canını veren şehitlerini anarsın.

Avucuna her toprak alanında şehit kanı ko-kan vatanın için her zaman canını verebileceğini anlarsın. Üzerinde yürüdüğümüz küçükük kum ta-nelerinin her birisinde asırların tarihi saklıdır. İşte bu vatandır. Vatan aşkı rüzgarla fırtına kesmeye yeter. O aşk hududlardan aşarsa işte o zaman vatan vatandır.

Vatan senin gözünde, ruhunda, kalbinde. O sana verilen bir emanet. Hem de öyle bir emanet ki, eğer bir yeri kanarsa, senin kalbin kanar. Eğer gözüne bir şey olursa kör olursun. Eğer toprağına tek bir düşman ayağı değerse, ezilirsin. Ve vatanından bir parça giderse mahv olursun.

Sen ey Türk oğlu türk yiğit! ATATÜRK devamcısı! Şu bayrak asla yere inmeyecek!

Vatanına neyin pahasına olursa olsun sahip çıkacaksın, yaşatacaksın! Ay yıldızın hep yaşayacak. Destanlar kadar uzun!

Çünkü: BAYRAKLARI BAYRAK YAPAN ÜSTÜNDEKİ KANDIR, TOPRAK EĞER UĞRUNDA ÖLEN VARSA VATANDIR!!!

M. K. ATATÜRK

Bakı - 2009

**MİLLETİN İÇİNDE YAŞATTIĞI
MUSTAFA KEMAL PAŞA**

İki Mustafa Kemal vardır: Biri ben fani Mustafa Kemal, diğeri milletin içinde yaşadığı Mustafa Kemaller ülküsüdür. Ben onu temsil ediyorum.

M. Kemal Atatürk

10 kasım 2009 zaman durdu Türkîyemde. Sokaklar haykırıyor. İnsanlar gözlerinden akıttıkları damlalarla kalplerine sonsuza kadar silinmeyecek Mustafa Kemal yazıyorlar.

Sadece yarıya inmiş, ama her şeye rağmen başını eğmeyen, dalgalandan şanlı Türk bayrağı cevaplıyor içimdeki soruları. Fani vücutu toprak olan, ama milletin içinde hep yaşayan Mustafa Kemal Atatürk destanının hep yaşatılacağı bu gün bir daha yankılanacak dünyada. Düşmanlarımız kıskanacak, Türk

dünyası Atatürkü kaybetti diyemeyecekdir. Çünkü Atamız hep Türkiye Cumhuriyetinde ve bütün Türk dünyasında yaşayacak. Her bir Türk çocuğu ondan ibret alacak, gururla yaşayacak ve hep onun izinden yürüyecek. Damarlarında akan kanın asıl Türk kanı olduğunu hiç bir zaman unutmayacak.” “Ne mutlu Türküm diyene” şarısı açık alınlardır yazılanlar hep gurur duyacaklar. Büyük Atatürkü ”Türk çocuklarındaki kabiliyyet her milletden üstünür” şarını dünyanın dört bir tarafında ispatlıyacağız. Vatan evlatlarının kahramanlıkları bütün dünyayı hayrete düşürecek. “Bu memleketin evlatlarının fedakarlıklarını ve kahramanlıklarını için ölçü yoktur”. M. K. Atatürk. Atamız kendi yaşamı ve düşünceleri ile Türk milletinin karakterini bütün dünyaya göstermiştir.” Türk milletinin karakteri yüksektir. Türk milleti çalışkanıdır. Türk milleti zekidir. Çünkü Türk milleti milli birlik ve beraberlik ile güclükleri yenmesini bilmıştır”. M. K. Atatürk.

Türk milleti asla seni unutmayacak atam!

Türk gencliyi senin emanetin olan Türkiye Cumhuriyetine neyin pahasına olursa ol-

sun sahip çıkacaktır.” Bir Türk dünyaya bedeldir” demişsin. Öyle olacağından emin ol! Atam sen hep milletin içindeki Mustafa Kemal olarak kalacaksın. Ne mutlu bize ki, bizim Mustafa Kemal Atatürkümüz var.

BÖYÜK TURANA GEDƏN TÜRKLÜK KARVANI

Bu şeiri Türklik bizim qanımız,
canımız deyən dədəm Abbas
Abdullaya xitab edirəm. Və
Türklik karvanını əsla tərk
etmərəm deyirəm.

Ne mutlu Türküm diyene!

m. K. Atatürk.

Karvan bu əsla dönməz yolundan,
Türklik durağımız der, əsla dönməz inamdan.

Qanı Türkün qanıdır,
Boyu oğuz boyudur,
Qolu Bozqurd qoludur,
Yolu Türklik yoludur.

Türkdür Türkün oğludur,
Kəpənəkçi, yurdudur,
Tanrıının Türk quludur,
Karvanın yolcusudur.

Gecə-gündüz durmayan, yorulmayan karvanla,
Ömrü boyu durmayan, axan türklük qaniyla,
Daima Türkəm deyən, çırpinan ürəyiylə,
Yetişəcəm dediyi o tükənməz səbriylə,
Bilirəm yetişəcək...

Bilirəm yetişəcək karvanın durağına,
Bilirəm yetişəcək o sonsuz hilalına,
Bilirəm yetişəcək Bozqurdun yuvasına,
Bilirəm yetişəcək böyük Turanımıza.*

**TURAN*-Bütün Türk dövlətləri birləşib Turanı
quracaqdır Türküstan yaradacaqdır.**

Bakı - 2009

BİLMƏM NƏDƏN

Bahar gəldi, çiçək açdı çəmənlərdə,
Bülbül ötdü ağ laləli dərələrdə,
Ağ nərgizim soldu həmən bükülərək ,
Indi bahar niyə soldu bilməm nədən?

Bu yurdumun dağlarında
Baharın ilk çağlarında
Igidlərim at çapmayırlar,
Bilməm nədən ox atmayırlar?

İzləyirəm bu yayladan
Dərdlə dolan Arazımı.
Gözləyirəm o tayları,
Duymayıram muğamları.
Duymam niyə muğamları,
Sazlı sözlü aşıqları
Niyə duymam bilməm nədən?

Bu dünyanın min hali var,
Gah güldürər, gah ağladar.
Güldürmədi bir kərə də,
Niyə gülməm, bilməm nədən?

Gələr payız dolar üzək ,
Əsər yellər qopar külək,

Amma düşməz bir də xəzəl,
Görməm xəzəl
Bilməm nədən?

Birləşərmi cənub, şimal?
Düşünərmi bunu bir xalq?
Çəkərlərmi həsrətlə ah?
Düşünərmi nə zamansa
Birləşəcək Azərbaycan?!
Düşünməyir bilməm nədən?...

Bakı – 2009

BURASI ATATÜRK CUMHURIYYETİ Mİ

Akşam...Saatler dokuz buçuğu gösteriyor. Günüñ yorgunluğunu atmak, içimdeki sıkıntıyı gidermek için televizyonu açtım. Açıar açmaz "MARDİN KAN AĞLIYOR" sloganı. Bir gecede kırk dört kişiyi katleden vicdansızların yetim bıraktıkları onca çocuğun acı veren dramı. Nasıl yapabildiler bunu? Diğer kanallara baktım. Bir slogan daha: BABA VE İKİ OĞLU ARANIYOR! Suçları: Altı kişinin cinayet zanlıları.

Aman Allahim! Nasıl kalpsizleşti insanoğlu?

Ve bir program daha. "ADALETSİZ ADALET KURUMLARI KAPATILSIN"; "ADALETLİ ADLI TIP İSTİYORUZ" gibi binlerce slogan. Türban sorunu, ekonomik kriz, iktidar-muhalefet tartışmaları ve b. sorunlar.

Dayanamadım. Bunalıp kapattım televizyonu. Düşündüm. Atamın bize bıraktığı Türkiye Cumhuriyyeti mi burası?

Binlerce şehit kanının aktığı bu toprak, bunun için mi KURTULUŞ SAVAŞI verdi?

Analar bu yüzden mi kinalı kuzularını şəhit etti? Düşündünüz mü hiç hepsi niye? VATAN

SAĞ OLSUN diye. Hepsi sizin için, bu toprak için, türk oğlu türk için. Şimdi bu yurdun Atatürkü, Kazım Karabekir Paşası bizleriz. Onun için alalım turklüğümüzü, geçelim Samsundan bir daha.

Cünkü; *Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacakdır!*

Mustafa Kemal Atatürk

Bakı - 2009

DÜNYA HAYATI BÖYLE

Her şeyin bittiğini sandığın an korursa kalbini mutluluk, bırakır gözlerini inci gibi süzülen gözyaşlarını. Eğer yapamadım dersen, yardım eder mutluluk dolu kalbin yenilmemek için. Eğer umutsuzum dersen, umut verir sana geride bıraktığın anıların. Kelebek gibi konar kalbine. Eğer bir gün de gitti dersen ne mutluluk, ne kalbin, ne de geride bıraktığın anılar sana yardım etmez, edemez. Artık yok, gitti. Yolundan çeviremezsin. Kırqın olursun hayatı, darılırsın ona. Haksızlık diye haykırsan bile, sadece sen üzülürsün.

Çek ellerini üzerinden dersen, tamamen çeker elini üzerinden hayat. Yine ağlarsın, yanarsın ama, sakın gücenme, dünya hayatı böyle!

Bakı – 2009

DALĞA

Niyə belə üzgünsən?
Çırpinırsan sən də.
Dənizdə boğulursan.
Ürəyin yarılmırı?
De daşlar parçalamırı qəlbini?
Niyə susmusan dalğa?!
Susğun bir günəş var üzərimizdə.
Dillənmir, dillənə bimir.
Qaranlıqlarda boğulur o da
Sənin kimi, mənim kimi.
Göydən gözyaşı süzülür damla-damla,
Boğulursan niyə dalğa?
Sahillərmi boğur səni?
Görmürsənmi məni dalğa?
Əl ver! Qorxma! Tutum səni,
Görmürsənmi məni dalğa?
Ayırdın məni özündən,
Bəlkə də xilas etdin.
İttin məni niyə dalğa?
Ürəyimdə oldun dərya.
Dəniz özlər səni hər an,
Dön dənizə boğulmazsan,
Çırpinsan da yarılmazsan
Ləpərlər heç vaxt dalğa.
Dalğa-dalğa çatdın sona.

BU YAZIMI BÜTÜN TÜRK DÜNYASI ÇOCUKLARINA ARMAĞAN EDİYORUM

Dünyamızın İkinci Güneşi

Hayatta yaşadığımız her gün geleceğin
geçmişini gösteren aynasıdır. Geçmiş ise geleceğe
zincirlerle bağlanan, bazen kısa, bazen ise upuzun
suren bir hayat yoludur.

İnsanlar ağaçların yeşerip meyvelerle
süslenmesi için güneşe umutlanırlar. Ve güneş
çıkar rengarenk meyvelerle süsler dünyamızı.
Ama hayat yolumuzu güneş değil, güneşten ışık
alan çocukların süsler. Çünkü onlar, gökyüzü kadar
temiz, yıldızlar kadar masum olurlar. Güneş evreni
kendi sıcaklığıyla, çocuklar ise kendi mutlulukları
ve saflıklarıyla ısıtırlar. Dünyamızın ikinci güneşini
olan çocuklara sadece bir gün – 23 NİSANla
dünyaları veren Atamızdan armağan bu gün her
çocuğa birer dilek yıldızı olarak verilmiştir. Ama
her çocuk aynı dileği diler genelde. O dilek-Sulh
ve egemenlikdir. Çünkü, eğer sulh olmazsa her
yıldız tek kurşunla delilir. Her gün dünya ile
tanışan binlerce çocuk dünyamızı koruma kalkanı
gibi sarar kendi sıcaklıklarını ile. Ve bu küçük me-
lekler gözyaşlarını kendi sıcak gülümsemeleri
ile eritirler. Her zaman olduğu gibi yine zaman

geçer 23 NİSANı neşeye kutlayan küçük çocuklar büyürler. Şimdiye geçmişten geleceye küçük pencerelerden yeni umutlarla bakarlar. Atam! Sana bize verdığın bu armağan için teşekkür ederiz! Ve yemin ediyoruz ki, izin hiç kaybolmayacak!

ATAM İZİNDEYİZ!!!

Bakı - 2009

EĞER

Bu şılırı şehitlerimize saygı duymayan birkaç sınıf arkadaşına yazdım.

Gökte bir bayrak varsa eğer,
Şehitler bayrağı göklere çizmiş.
Yerde özgürlük hakimse eğer,
Şehitler bizlere özgürlük vermiş.

Onca zaferlere sahipsek eğer,
Gururla tarihler yazdışsak eğer,
Bozkurt ismine layıksak eğer,
O ismi bizlere şehitler vermiş.

Bakı - 2009

MEHMETCİKLER TÜRKÜSÜ

Cebhelerin türküsü bu,
Mehmetciğin ülküsü bu,
Vatanımın nağmesi bu,
Mehmetcikler türküsü bu.

Kinalı kuzular yatdığı toprak,
Al kanla boyanmış bu şanlı bayrak,
Vatana simgedir, analara hakk,
Mehmetcikler türküsü bu.

Gökte bulut, yerde tepem,
Akan ırmak, coşkun derem,
Şehit yurdu kanlı Yemen,
Mehmecikler türküsü bu.

İstanbulum fetih marşım,
Anadolum tarih yaşamı,
Bayburttadır mezar taşım,
Çanakkalem vazgeçilmez,
Mehmetcikler türküsü bu.

Bakı - 2009

QORXMAĞIMDAN QORXURAM

Qəlbimdə bir hiss yaşayır
Ancaq adını bilmirəm.
Çəkinir qəlbim məndən,
Soyudur ruhumu.

İllərdir dinməyən səssizlik yaşayır içimdə.
İçimdəki səssizlikdən qorxuram.
Gecənin uzanmasından,
Səhərin qısalmasından qorxuram.
Saxta sevinclərdən,
aciz göz yaşlarından qorxuram.
Tam əmin ikən,
şübhələrdən qorxuram.
Qorxmağimdən çox qorxuram.

Bakı - 2009

ŞEHİDİME

Üzülme anam, bacım!

Size kinalı kuzunuzu getirdik. Ama bu defa
elinde değil kınası. Bayrağında, vatanında, zafer
kokan silahında.

Niye durdunuz? Koşun çağırın karanfilleri.
Onlar da öpsün şehidimin tabutundan son kere. Al
sancığımı bir daha şehidlikle süslesinler.

Şehidime öyle bir mezar kazın ki, cennetin
kapısına açık, peygamberimin kokusuna yakın
olsun. Tabutunu öyle bir bayrakla sarın ki,
gururun, vatan sevgisinin, Türkluğun renginde
olsun. Üzerine öyle bir hilal çizin ki, Aydan
daha uzun yaşasın. Üzerindeki yıldız, gökteki
yıldızlardan daha parlak olsun. Mezarını öyle
çiçeklerle süsleyin ki, asla kurumasın. Ona yazılan
şıirler destan olsun. Her zaman dillerde yaşasın.
Her şehit dediğimizde düşmanı utandıracak tarih
sergileyelim. Ve onun bize emanet ettiği bu vatanı
gelecek nesillere tek bir kılına zarar vermeden
teslim edelim. Toprağımız hep zafer koksun.
Düşmanlarımız hep yenilmekten korksunlar.
Bayrağımız hep masmavi göklerde dalgalansın.

Ve TÜRKLUK hep yaşasın!

DÖVRAN TƏRSMİ DÖNÜBDÜR

Bir vaxt Türk olduqları halda
özlərinə Osmanlıyz deyənlər
İndi qardaş Türklərə Azəri, Qazax,
Özbək, Qırğız və s. adlarla
müraciət edirlər.

Qardaş bu necə dövran ?
Baş açmaq çox çətindir.
Sabir çox düz deyibmiş,
Dövran tərsə dönübmüş.
Bir vaxt türk oğlu türklər
Osmanlıyz deyiblər,
İndi əsl türklərə,
Azərilər deyirlər.
Sormaq gərək onlara
Dədən Qorqud deyilmi?
Yolun türklük deyilmi?
Gəl indi bax bu işə...
İndi bir Azəri türkə
Sübut etmək olmur ki, axı sən türksən,
oğuz türküsən .
Ancaq söyləyir mənə,
Mən bir Azəriyəm,
Oğuzlardan gəlirəm.

Oyanın uyqulardan,
O sonsuz xəyallardan,
Ermənilər sizləri Türklər deyə qırdılar,
İndi dünya tanır
Azərbaycanlı deyə.
Tarixlərə sığının,
Yalanları sindirin,
Uyqulardan oyanın,
Türküz deyə hayqırın.

KALP ÇİÇEĞİ

Af insan dilinin en tatlı
sözcüğüdür

Kelimeler insanı uzaklara, kalplerin ulaşılmasız mekanlarına götürür. En esası ulaşılması zor ulaşılırsa bile çıkıştı zor, unutulmasız mekanların kilitleri söküp atar acıları ruhlarından. Kırılan kalpleri tamir eder, onarıç çiçek gibi. Ruhumuzu dinlendirir kendi söyleşisiyle af. Bu ne kadar güzel bir kelime. Kalbimizde yağmurlar, karanlıklar ilkbahara, güneşe dönüşür saniyelerin koşturduğu anda. Gökyüzünü süsleyen bembeyaz bulutlar kadar hafifleriz. Acılarımız diner af denen sonsuzlukların kapısını açan bu kelime sayesinde. Kurumuş yapraklar dalları ile birleşir, umutlanır baharın gelmesi ile. Yeşerir gönüller çiçekler kadar. Yüzümüz güler güneşin öpmüşüz gibi. Ay konar kalbimize güneşin aramak için. Yıldızlar koşar arkalarından güneşin saçlarını süslemek için. Çiçekler süsler kalbimizi. Karanlıklar ışıkların arkasına saklanır. Gözlerimize damlar güneşten damla-damla akan mutluluk. Umutlar kokar etrafımız. Çünkü af edildin ve ya af ettin.

Bu dünyadaki en önemli ve en gü-

zel çiçeğimiz kalbimiz. Ve en esası ruhumuz, vüdanımız... Eğer bir kalbi firtına gibi soldurdunuz, gece gibi kararttınızsa bir af onu mutluyla onarır.

Bakı - 2009

SEVGİ NEDİR

“SEVGİ NEDİR”diye sorsalar cevabı ne olurdu anne?

SEVGİ YIKILMAZ BİR DUVARMIDIR ACABA? Bazı insanlarda sevginin olmadığını söyleye bilirmisin? Söleyemezsin. Çünkü, kalplerinde hiç sevgi olmadığını düşündüğünüz insanların kalbinde bir köşede mutlaka sevgi bulunur. Bazı insanların kalpleri bu sevgiye karşı kilitlidir. Anahtarı ise denize atılmış, bulunamıyor gibidir.

Sen bir insanı seve bilirsın ama, onu kalbinden ata bilirmisin? Yapamazsun.

SEVGİ kalbe ne çiviyle, taşla, boyayla, kaleme yazılamaz.

SEVGİ kalbe saflikla yazılır.

SEVGİ insanın gerçek özgürlüyüdür.

Çelikden bir duvarı aşamazsun....

İŞTE SEVGİ de bunun gibi. SEVGİYİ DE AŞAMAZSIN.....

Bakı - 2009

AĞLIYOR HUDAFERİN

Bir köprü var hep üzerinden geçdiğimini sandığım, ama uzakdan bile olsa görmediğim, göremediğim. Varlığını hep onunla yaşıdtığım, umudumu hep onunla kuşatdığını köprü.

Bütün Azerbaycan, şanlı Türk tarihini başına basmış ve bu günümüze kadar korumuş Hudaferin. Şimdiye hain, ezeli ve ebedi düşmanlarımız ermenilerin ayakları altında inliyor Hudaferin.

Haykırıyor Hudaferin. Ağlıyor Hudaferin. Kuzey – güney değilde, bütün Azerbaycanı arıyor. Arazim da bu umutla akiyor.

Bakı - 2009

XARI BÜLBÜL*

(Xarı Bülbülümüzü , Qarabağımızı
geri almaq ümidi ilə.)

Xarı bülbül!
Hani bülbül?
Gözü yolda qəmli bülbül,
Sənsiz içim yanır bülbül,
Vətən ağlar sənə bülbül.

Sənsiz bahar inan heçdir,
Qan ağlaram Xarı bülbül.
Gözüm qırpdım zaman keçdi,
On yeddi il Xarı bülbül.

Dərələrdə açdı lalə,
Çöl geymədi Xarı bülbül.
El bəzəndi çiçəklərlə,
Ürək istər Xarı bülbül.

Xarı bülbül bircə sən gül,
Ürəyimi dələn tək gül,

Yenə gəldi bəharlı gün,
Amma yoxdur Xarı bülbül.

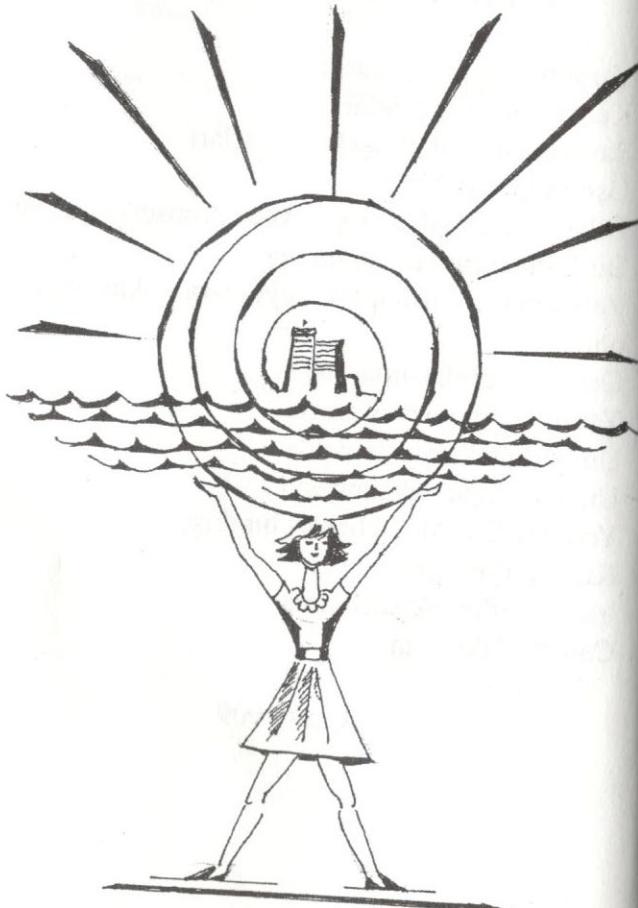
Xarı bülbül* – Yalnız Qarabağda bitən gül növüdür

Bakı - 2009

VARDIM EDİN GÖZYAŞLARIMA

Yardım edin gözyaşlarına
Kurutmasın yağmurları,
Havurmasın gönlümdeki rüzgarları
Uşuyorken kalbim,
Dilənməsin sonbahar gecesinde kimsesiz güneşini.
Bir korku doluyorsa ruhuma,
Valvarmasın çırılıçılak duygulara sokak lambası
olup
Geeeyi aydınlatınlar diye.
Yardım edin gözyaşlarına
Umut dolu kimsesiz yolda
Umutsuzluğu yakalamasın,
Yetişeceğin yolda ilk baharı bırakıp,
Kişa sarılmamasın diye.
Yardım edin gözyaşlarına.
Çanımı yakmasın diye.

Bakı - 2009

QARA İŞİĞİN NAĞİLİ

(mənzum hekayə)

Bakı..Qaranlıq...

Amma bu qaranlıq Bakının deyil,
Qara işıqlarındır.

Qara işıq.

Çunkü..

O gecə, dəniz küsmüşdü günəşdən,
Gecələr xatırlamırdı ayı,
Göyüzü unutmuşdu ulduzları.

İndi yalnız naciz vücudumu hiss edirəm.
Bakının məsum küləyi qəlbimi soyudur.
Dənizin sahilə çırpıldığı ləpələr

Kirpiklərimdən, gözlərimə axır.
Və buza dönüb kor edir gözlərimi.
Bəlkə bu korluq mənim deyil?

Bakının, yoxsa günəşindir?

Yox, yox.

Nə Bakının, nə də günəşin.

Qara işıqların sönən gözləri idi.

Gülümsədim.

Amma bu gülümsəyiş sevinc deyildi,
Kədərdi, qəmdi.

Ağladım.

İndi gözyaşlarım kədər deyildi,

Bəlkə sevincdi?

Gəzirdim.

Amma vücudum məni, mən vücudumu
unutmuşdum.

Qara işıqların arxasında gizlətdiyi günəşti,
Xəzər qədər ümidi gözləyirdim.

Bakımı bu qaranlıqlardan qurtarmaq istəyirdim.
Çarələrsə məni tərk etmişdi.

Sadəcə bu mavi dəniz

Yox, yox...

Artıq, qapqara dəniz, bu coşğun dalğa, bir də uca
bir qala dinləyərdi məni,
oxşayardı başımı.

İndi əsrlərin dərdinə şahid olan

Qız qalası və neft qoxan İçərişəhər,
mənim dərdimə də şahid oldular.

Sahildə durdum...

Bu dəfə mənimlə bərabər,

Dəniz, külək, dalğa da durdu.

Yoxsa...

Düzdür,

Qaranlıqlar tərk edir Bakımı,

Qızıl günəş görünür buludların arxasından.

Sanki mavi vərəqə rəssam çəkib günəşti.

Buludlara Xəzərin inciləri işlənib elə bil.

İndi yenə külək əsir qəlbimdə.

Amma qəlbim soyumur,
parlayır.

Ləpələr buzla kor etmir gözlərimi,
mutluluqla kor edir.

Cünki artıq Bakımın üstündə qaranlıq yox,
Piril-piril parlayan günəş vardi.

Mən vardım, sən vardin.

Biz vardıq Bakımın qollarında.

Bir də mavi Xəzərim.

Həp bir birimizə bağlıydıq,
Və mutluluq dolu yaşardıq.

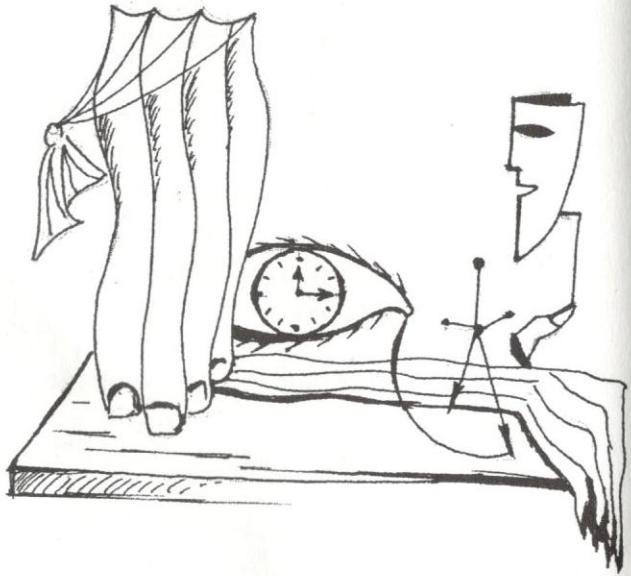
Bakım, günəş və mən...

Bakı - 2009

İNSANLIĞIN GÖMÜLDÜĞÜ MEZAR

Bir mezar var kalbimde,
Umutların yok olduğu,
Neşelerin karardığı,
Ruhların da terk ettiği bu mezar,
Şimdiyse ateşle dumana talip bir mekan.
Öyle bir karanlık varki kalbimde,
İnsanoğlunun kurduğu simsiyah dünya.
Eskiden civil-civil çocuk seslerinin,
Şimdi ise,
Simsiyah, sessiz notalara sarıldığı,
O masum gülükükler yerine
Acı gözyaşlarıyla sulanan,
Çiçeği de kurşun kokan bu dünya,
Aslında kalbimde
İnsanlığın gömülüdüğü bir mezar.

Bakı – 2009

SANIYELERİN KOVALADIĞI SAATLER

Hepimiz aslında kısa süren, ama uzun
sandığımız hayat isimli bir tiyatroda oynuyoruz.

Bazen yarım bıraktığımız, bazen hiç
ummadığımız kadar uzun bir rolümüz olur bu sah-
nede. Ama senaryolar hemen-hemen aynıdır her
nyanı için.

İlk defa gözünü açarsın dünyaya. Seni ne-
lerin beklediyini bilmeden. Saniyesiz saatler geçer
gözlerinin önünden.

İlk adınızı atarsın. Tutunacak dalın
almadıkтан sonra düşersin. Ama daha sonra gayret
edersin. Düşmemek için çabalarsın.

Sonra ilk kelimeni söylersin. Bir sözün
nelere sebep olduğunu bilmeden.

İlk defa denizde boğulmamak için müc-
adele verirsin. İşte yaşamak için de aynı mücadeleyi
vermek zorundasın.

Sahnede uzman oluncaya kadar hep uz-
manlardan ders alırsın.

Fakat tiyatronun orta bölümünde gelince
ders verirsin. Bitisi yaklaştıkta rolünün hiç bek-
lemedik son an senaryosunu hazırlarlar sana ve
son kez kapanan perdelere bakarsın sahneardin-

dan.

Kendi rolünü geleceğin uzman oyuncularına devr edersin.

Ama yinede saatsiz saniyeler her kes için aynıdır.

Bakı - 2009

MÜNDƏRİCAT

HOLOCOK TÜRKLƏRİNDİR.....	3
TÜRKÖ, TÜRK DÜNYASINA SEVGİLƏRLƏ.....	4
YURUDÜĞÜM YOLLARDA.....	7
ƏNNƏMIN SEVİNÇ GÖZYAŞLARI.....	9
ƏHLINDA YOKMUŞUM.....	10
MİLLETİN İÇİNDE YAŞATTIĞI MUSTAFA	
KEMAL PAŞA.....	13
BÖYÜK TURANA GEDƏN TÜRKLÜK KARVANI.....	17
BİLMƏM NƏDƏN.....	19
BURASI ATATÜRK CUMHURİYYETİ Mİ.....	21
DÜNYA HAYATI BÖYLE.....	23
DALĞA.....	25
BU YAZIMI BÜTÜN TÜRK DÜNYASI	
ÇOCUKLARINA ARMAĞAN EDİYORUM.....	27
HÖR.....	29
MİHMETCİKLƏR TÜRKÜSÜ.....	30
QORXMAĞIMDAN QORXURAM.....	31
ŞEHİDİME.....	33
DÖVRAN TƏRSİMİ DÖNÜBDÜR.....	34
KALP ÇİÇEĞİ.....	36
SEVGİ NEDİR.....	38
ALİYIOR HUDAFERİN.....	39
XARI BÜLBÜL.....	41
YARDIM EDİN GÖZYAŞLARIMA.....	43

QARA İŞİĞİN NAĞILI.....	45
İNSANLIĞIN GÖMÜLDÜĞÜ MEZAR.....	48
SANIYELERİN KOVALADIĞI SAATLER.....	51

Redaktor: Saleh Salahzadə

*S13. Sabirə Nuray Hacaloğlu
«Türklük karvanı»
Bakı, «Vətən» nəşriyyatı, 2009, 52 səh.*

Yığılmağa verilmişdir: 05.09.2009

Çapa imzalanmış: 25.09.2009.

Kağız formatı 84x108 1/32. Həcmi 2,0 ç.v.

Tiraj 200. Sifariş № 82

Vətən nəşriyyatının qrifî ilə
63 sayılı Bakı Mətbəəsi »ASC-də ofset üsulu ilə
çap olunmuşdur.

Ünvan: Bakı şəh., A.Məhərrəmov 4

Sabirə Nuray Hacaloğlu 1996-ci il may ayının 7-də Bakı şəhərində anadan olub. 2001-ci ildə 5 yaşındaykən Quba şəhər Azad Məmmədov adına 2 saylı orta məktəbin 1-ci sinfinə daxil olmuşdur. 1-ci-4-cü sinifləri Qubada, 5-ci-8-ci sinifləri isə Bakı Atatürk liseyində oxuyub. Hal-hazırda Quba şəhər Azad Məmmədov adına 2 saylı təbiət elmləri təmayüllü liseyinin 9-cu sinif şagirdidir. Ən böyük arzusu Türk dünyasına layiqincə xidmət etməkdir.